

## Strøm til Bergen

**LESTE MED STOR** interesse innlegget «Straum» i BT 23.01., skrevet av Lars Seim. Det er helt riktige tanker Seim her framfører, og som burde ha fått meget større oppmerksomhet i den offentlige debatten angående strømproduksjon i Norge. Spesielt når det gjelder behovet for elektrisk strøm til Bergensområdet. At det er økningen av kraftbehov til Troll A-plattformen og til Kollsnes gassbehandlingsanlegg som er flaskehalsen i dette systemet, er det ingen tvil om. Uansett hva BKK, Statnett eller regjeringen måtte si og mene annerledes.

Brønntrykket på Troll A-feltet synker sakte og sikkert med ca. 3,5 bar pr. år eller rundt 10 bar på 3 år. I tillegg kommer det en ny 36 tommer gassledning til Kollsnes, hvor leveringskapasiteten av gass øker. Men til dette trengs det stadig mer elektrisk strøm. I årene framover vil behovet være ca. 250 MW til Troll A og rundt 350 MW til Kollsnes. Til sammen må Troll totalt ha disponibelt 600 MW.

**BYGG ET** eksempelvis 800 MW gasskraftverk på Kollsnes. Da har man 200 MW til å sende inn til Bergen via Øygarden og Fana. Hvorfor 800 MW? Jo, man kan kopiere det samme som Statkraft har bygget i Tyskland (Knap-sack), hvor det er stadige utvidelser. Det 100 MW gasskraftverk antydte av Seim burde heller være 1000 MW. Kanskje var det kommafelil i avisen? Ved å bygge et kraftverk på Kollsnes trengs det hverken sjøkabler eller monstercabler Sima-Sam-nanger, ei heller nye overføringslinjer Mongstad-Kollsnes. Kraftverk bør generelt bygges der kraften trengs!

ROLF GULBRANDSEN,  
SIV.ING. 70 ÅR, VARMETEKNIKK OG  
KRAFTVERK GJENNOM 40 ÅR

## Strømpriser

Flere kommuner varsler de må kutte i tjenestetilbudet grunnet økte strømavgifter. De ber regjeringen om støtte, men møter en kald skulder. Regjeringens begrunnelse for avslag er svært oppsiktsvekkende. Til NRK 12.01. sa statssekretær Roger Schjerva at kommunene burde forutsett høyere strømpriser. Virkelig? Dersom det var så enkelt, hvorfor klarte ikke regjeringen å forutsette høyere strømpriser?

I Nasjonalbudsjettet 2011 la regjeringen til grunn at elektrisitetsprisene inkludert avgifter og nettleie er om lag uendret fra 2010 til 2011. Uendret! Regjeringen måtte videre gi ekstrabevilgninger til både Enova og bostøtteordningen mindre enn en måned etter at statsbudsjettet ble vedtatt. Burde ikke staten forutsette de høye strømprisene? Vi anbefaler regjeringen å tenke seg om. Dagens kraftkriser skyldes i stor grad feilslått energipolitikk over lang tid. Da bør sentrale myndigheter ta et ansvar, fremfor å melke folk flest og kommunene gjennom høye strømpriser og inntekter til staten.

GJERMUND HAGESÆTER, KOMMUNAL-  
POLITISK TALSMANN OG KETIL  
SOLVIK-OLSEN, ENERGIPOLITISK  
TALSMANN, FRP

Eg har vorte fortalt at folk som meiner å høyre til på Vestlandet driv og skriv på veggjar og twittrar, og til dels er nokso harme over ein kronikk eg hadde i BT 16. januar med tittelen «Idylliseringas pris».

# Distriktspolitiske røyndomar

## BYGDA

Bjørn Egil Flø, forskar,  
Norsk senter for  
bygdeforskning



**SJØLV UNDRAST EG** på kva som kan ha gjort dei så harme, for eg ville då berre gjenfortelje historia til Annie – ei sprek og trivleg eldre dame eg trefte i Nord-London, der eg har budd dei siste månadane. Ho fortalde meg om ein lengt – lengten heimatte – som ho og hundretusenvis av englendirar har bore på i nær 25 år no, etter at ein fullstendig skakkøyrd britisk distriktspolitikk har gjort at dei har måtte flytte frå heimbygda si og etablere seg i dei tungt belasta belta kring dei nedslitte britiske storbyane.

Heldigvis tok ny-jostedøl og leiar for tilflyttingsprosjektet i Jostedal, Marit Aakre Tennø, ansvar og skreiv ut eit samanhengande argument som strekkjer seg utover det grunne SMS-formatet som ser ut til å ha slik sterk tiltrekkingskraft på den twitrande elite. Og argumentet til Aakre Tennø er godt og delvis også treffande, i alle fall om ein les mi forteljing slik ho gjer. I innlegget «Billige åtvaringar» (BT 19.01.) tek ho til orde for at eg med min innfallsvinkel «... ufarleggjer [...] bygdeutvikling som inkje anna enn imagebygging». Eg må innrømme at; kan mi tekst lesast slik, ja, då har eg synda mot eiga tru og må få takke Aakre Tennø for å hjelpe meg inn att på den smale veg.

**EG UNDRAR MEG** likevel på; korleis kan ein lese teksta mi til å ville forkaste dei klassiske distriktspolitiske verkemiddela? Eg nyttar



**BYGDASOSIALISERING:** Eit hundretals gamle og nye jostedølar (bygda til Marit Aakre Tennø) (biletet) møtte her fram til opp- og nedatt-skiøp i Geisdalen i Jostedal, etterpå vart det grilling i snøen.

ARKIVFOTO: ØYSTEIN TORHEIM

minst halve kronikken til nettopp å drage opp bakteppet for historia og synleggjere korleis Thatcher sin liberaløkonomiske konservatisme råka bygdene.

Men kanskje skulle eg poengtert betre sjølve den distriktspolitiske nedbygginga. Samstundes tenkjer eg at BT sine kloke lesarar evnar då lett å hente ut den implisitte bodskapen i teksta. Eg meiner at ved å skrive forteljinga slik eg gjer får eg lesarane til sjølve å trekke konsekvensane av offentlege nedskjeringar, utarmende jordbrukspolitikk og mangel på buplikt. Og eg ser også at det er nett det Aakre Tennø gjer, ho meiner berre at eg skal seie det meir eksplisitt.

**EIN ANNAN TING** er at mi raljering med den «ny-rurale» øvre mid-

delklasse nok kan ha gjort sitt til at enkelte, særleg dei hardtarbeidande prosjektmakarane kring om i Glasblåsar-Noreg, kan ha mista delar av det implisitte innhaldet i teksta. Vidare trur eg også tittelen og bruken av omgrepet «idylliseringa» kan ha hjulpet dei til å sjå svart. Dei legg saman ein pluss tre og finn at eg snakkar om dei, men det gjer eg ikkje.

I kronikken snakkar eg om Annie og hennar like, eg snakkar om konsekvensane av privatisering og anbodskrav og om å fjerne konsesjonsinstitutt. Eg snakkar om å ignorere produksjonsøkonomi og om å forherlige finansøkonomi. Eg snakkar om det som er att når alt anna er vekk og grendene ikkje har anna alternativ enn å selje seg sjølv i byanes gater.

**IDYLLISERINGA KOM** etter nedbygginga, den kom som ein siste utveg. Når klassisk distriktspolulisme for alltid var svart og krava om differensiert arbeidsgivaravgift mangla legitimitet slutta grendene å bygge alliansar, dei enda opp i ein konstant kamp om tilfeldig forbipasserande og vona dei kunne avsjå nokre skillingar.

Liberaløkonomisk konservatisme er individualisering sett i system, her privatiserar ein eigen suksess og tek ingen ansvar for andres fiasko. Nokre vinn og andre taper. På den engelske landsbygda er vinnarane den ny-rurale øvre middelklasse, taparane set i dei tungt belasta urbane utkantane og lengtar heimatte.

## Prinsipielt rundt Maria Amelie-saken

### MARIA AMELIE

Søren Wiig, universitets-  
lektor ved Det juridiske  
fakultet, UiB / lekmedlem  
i Utlendingsnemnda



**UTKASTELSEN AV** Maria Amelie gir grunn for å reflektere over de «sannheter» som ble etablert i opinionen i løpet av knappe to uker.

Utkastelse er nødvendig for å sikre likhet for loven, hevdet statsministeren. Likhet for loven er det selysagt ikke mulig å være uenig i. Men hvordan kan statsministeren være så sikker på at Utlendingsnemndas vedtak er i samsvar med loven? Spørsmålet har ikke vært prøvet for en norsk domstol, og flere punkter i Utlendingsnemndas avgjørelse er diskutabile.

Hun må kastes ut fordi hun ikke trenger beskyttelse, har også vært en del av myndighetenes begrunnelse. Sett i forhold til utlendingsloven § 38 er dette i beste fall villedende. En utlen-

ding kan gis opphold dersom det foreligger «sterke menneskelige hensyn eller utlendingen har særlig tilknytning til riket». Her overser man at lovteksten inneholder ordet «eller». Tilknytning til riket er derfor alene tilstrekkelig til å begrunne oppholdstillatelse, uten å vurdere beskyttelsesbehov.

**INGEN SKAL TJENE** på ulovlig opphold. Det skal ikke gis noen belønning for den som klarer å oppholde seg ulovlig lenge nok. Standpunktet bryter med status quo-prinsippet, som er grunnleggende i en rettsstat. Folk kan ikke måtte kjempe i evig tid om gamle synder. Derfor blir en regning foreldet hvis du ikke betaler den innen tre år. Derfor blir straffesaker foreldet; Gro Harlem Brundtland slapp tiltale i pensjonssaken, og undertegnede slipper å bekymre seg over at jeg kjørte for fort i 1995. Det er underlig om status quo-prinsippet er irrelevant i

utlendingssaker.

Maria Amelie skal ikke tjene på at hun snakker aksentfri norsk, har skrevet bok og tatt en master ved NTNU. Tenk om hun hadde vært en araber med bart! Norsk språk og høyere norsk utdanning er sterke indikasjoner på at hun har «tilknytning til riket». Hvordan er det da mulig å mene at dette er irrelevant?

**AV DE NI ÅRENE** hvor Maria Amelie har bodd ulovlig i Norge, har hun bare vært barn i to av dem. Derfor kan det ikke tale til hennes gunst at hun var 16 år gammel da hun kom til Norge. Igjen strider standpunktet mot allmenne rettsprinsipper. Hvis hun skal bebreides å bli værende i Norge ved fylte atten, må det påvises et realistisk handlingsalternativ.

Ingen kan rettslig klandres for å unnlate en handling som i realiteten er umulig. Dessuten står det uttrykkelig i statsborgerskapsloven at den skal vurde-

res etter reglene for barn, som var barn ved ankomst til Norge. Hensynet til konsekvens i regelverket tilsier at utlendingsloven tolkes likt.

**«SÆRLIG TILKNYTNING** til riket» er det som jurister kaller en rettslig standard. Det vil si at domstolene gis anledning til å foreta en fri helhetsvurdering av alle forhold som er relevante. Ved en saksbehandling i forvaltningen blir dette av ressurs hensyn forenklet, for eksempel til et spørsmål om utlendingen har bodd her i 4,5 eller 5 år.

Men to utlendinger som har bodd her like lenge, kan jo tenkes å ha ulik tilknytning til riket likevel. Resultatet er fort at regelen blir annerledes for en domstol enn hos utlendingsmyndigheten. Fenomenet beskrives gjerne som rettslig polysentri. En domstolsbehandling av Amelies sak kunne dermed fort gitt et annet resultat.